

**SPOLJNOTRGOVINSKA ARBITRAŽA pri PRIVREDNOJ KOMORI SRBIJE u
BEOGRADU**

O D L U K A

u sporu:

Tužilaca:

1. [...], [Srbija], koga zastupa [...] i
2. [...], [Srbija], koga zastupa [...]

Protiv

Tuženog:

[...], Turska, kog zastupa [...]

T-13/09

Spoljnotrgovinska arbitraža pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu i to u veću sastavljenom od : [...], kao Predsednika veća, [...], kao člana veća - arbitra tužioca i [...],a, takodje kao člana veća - arbitra tuženog, rešavajući po tužbi tužilaca: 1. [...], [Srbija], koga zastupa [...]. i 2. [...] [Srbija] koga zastupa [...] protiv tuženog: [...] Turska, koga zastupa [...], radi isplate duga za isporučenu robu u iznosu od 120.020,22 evra, sa kamatom koju određuje Centralna evropska banka na evro, počev od 31. 12. 2008. godine, pa do isplate i troškovima postupka na osnovu čl. 3, 6, 32 i 50. Zakona o arbitraži (Službeni glasnik Republike Srbije, br 46/06), kao i čl. 37. st. 6. i čl. 45, čl. 48, čl.49. i čl. 51. Pravilnika o Spoljnotrgovinskoj arbitraži pri Privrednoj komori Srbije (Službeni glasnik Republike Srbije br. 52/07, u daljem tekstu : Pravilnik), posle održane **usmene rasprave dana 14. septembra 2010. godine** u prisustvu: punomoćnika tužilaca, a u odsustvu uredno pozvanog tuženog, na **nejavnoj sednici istog dana** donelo je, j e d n o g l a s n o sledeću:

O D L U K U

USVAJA SE tužbeni zahtev tužilaca u celosti, pa se:

I **OBAVEZUJE** tuženi [...] Turska da tužiocima: 1. [...] i 2. [...], solidarno **plati iznos od 120.020,22 evra**, na ime isporučene robe - seme kukuruza [...], **sa kamatom po stopi koju određuje Centralna evropska banka na depozite po vidjenju na evro, počev od 1. 01. 2009. godine, pa do konačne isplate.**

II **OBAVEZUJE** tuženi da tužiocima solidarno **naknadi troškove** ovog postupka i to: na ime registracionih troškove iznos od RSD 18.849,00 (osamnaest hiljada osamstotina četrdesetdevet dinara), na ime arbitražnih troškova iznos od RSD 764.964,00 (sedamstotina šezdeset četiri hiljade devetstotina šezdeset četiri dinara) i na ime zastupanja oba tužioca (uvećana tarifa za 50% po osnovu više tužilaca) od strane advokata iznos od RSD 106.280,75 (stošest hiljada dvesta osamdeset dinara i sedamdesetpet para), što sve **UKUPNO** po ovom osnovu čini RSD **890.093,75** (osamsto devedeset hiljada devedesettri dinara i sedamdesetpet para).

III Dosudjene iznose tuženi je dužan tužiocima isplatiti u roku od 15 dana od dana prijema ove Odluke, pod pretnjom prinudnog izvršenja.

OBRAZLOŽENJE

I Stranke u postupku

Tužiocima su u tužbi koja je primljena u ovoj Arbitraži 16. novembra 2009 godine istakli da je prvi tužilac: [...], registrovan kao Institut [...] i drugi tužilac: [...], registrovana kao akcionarsko društvo [...] i da tužbu podnose protiv firme iz Turske sa punim nazivom [...], što ni u jednom momentu tokom spora nije bilo sporno, i što tuženi ničim nije osporio.

Sva pismena dokumentacija koja je u spisima ovog predmeta potvrdila je navode tužioca pa su sa tog razloga imena - nazivi privrednih društava, njihova pravna forma, sedišta sa punim adresama, kao i ime i sedište zastupnika, utvrđeni onako kako su uneti u uvodu i dispozitivu ove Odluke.

II Zastupanje stranaka

Za tužioce je tužbu potpisao i overio pečatom zastupnik oba tužioca [...], advokat iz [...], po odvojenim punomoćjima: prvotuzioca od 5. novembra 2009 godine zavedenog njegovim zavodnim štambiljem od 11. novembra 2009 godine, broj protokola 10-101/4919 potpisanog od direktora i overenog okruglim pečatom i drugotuzioca od 5. novembra 2009 godine, bez zavodnog štambilja, potpisanog od direktora i overenog pečatom.

Na usmenoj raspravi pred arbitražnim većem dana 02. jula 2010. godine, konstatovano je da je došlo do promene punomoćnika tužilaca i da je prethodnom advokatu otkazano punomoćje a isto dato novom punomoćniku koja je dostavio na raspravu i to za prvotuzioca punomoćje od 25. juna, broj protokola 10-101, overeno pečatom i potpisom direktora i za drugotuzioca punomoćje od 28. juna, broj protokola 17, overeno pečatom i potpisom direktora.

Tuženom je dostavljena tužba na engleskom jeziku sa svim podnetim priložima a radi eventualnog pismenog odgovora na istu uz dopis Sekretarijata arbitraže od 22 januara 2010 godine. Tuženi je prema vraćenoj povratnici primio poslato dana 01. februara 2010 god.

Na raspravi dana 02. jula 2010 godine, arbitražno veće je konstatovalo da nema dokaza da je tuženi uredno pozvan. Poziv za raspravu dana 14 septembra 2010 godine, tuženi je uredno primio dana 22. jula 2010. godine, što je utvrdilo arbitražno veće na osnovu informacije službe DHL iz Turske prema tovarnom listu 2632859585. Na osnovu odredbe čl. 34. Pravilnika o Spoljnotrgovinskoj arbitraži i odredbe čl. 41. Zakona o arbitraži utvrđuje se da je dostavljanje uredno izvršeno i da rasprava može pravovaljano da se održi u odsustvu uredno pozvanog tuženog, što je i učinjeno primenom odredbe čl. 37. st. 6. Pravilnika.

III Imenovanje arbitara

Kako vrednost spora prelazi iznos od 70.000.00 USA dolara, to je za rešavanje istog nadležno veće od tri člana – čl.20 st.1 i 2 Pravilnika. Postupajući u smislu čl. 22. st. 1. Pravilnika tužioci su za svog arbitra imenovali [...] koji se potpisom izjave o nezavisnosti i nepristrasnosti od 08. aprila 2010 god. prihvatio ove funkcije. Tuženi se po ovom pitanju nije izjasnio iako ga je Sekretarijat arbitraže svojim dopisom od 22. januara 2010 god. (koji je primio sa tužbom i priložima) pozvao da to učini. Predsednik Arbitraže je postupajući u smislu odredbe čl. 22. st. 2. Pravilnika svojim Zaključkom od 15. marta 2010. godine imenovao [...] za arbitra tuženog, što je ona i prihvatila dana 6.04.2010.godine, svojim potpisom na izjavi o nezavisnosti i nepristrasnosti. Ovi arbitri stranaka pristupili su u smislu odredbe čl. 22. st. 4. Pravilnika izboru trećeg arbitra, ujedno i Predsednika arbitražnog veća i na tu dužnost su imenovali [...], o čemu su sačinili Zapisnik od 20.04.2010. godine, koji se prihvatio navedene dužnosti što je potvrdio svojim potpisom na Izjavi o nezavisnosti i nepristrasnosti od 21.04.2010. godine.

O ovome su stranke obaveštene od strane Sekretarijata arbitraže dopisom od 23. aprila 2010.godine, što je tuženi primio 3.maja 2010. godine, a tužioci preko punomoćnika 4. maja 2010. i u određenom roku nisu prigovorile. Na ovaj način smatra se da je izbor sva tri člana arbitražnog veća u ovoj pravnoj stvari postao pravovaljan, odnosno da su na tu dužnost punovažno imenovali – čl. 25. st. 3 Pravilnika.

IV Nadležnost arbitraže

Iz tužbe i priložene dokumentacije proizilazi da je ovo spor između privrednih subjekata - društava i to [...] [Srbija] i [...], Turska i to povodom njihovih poslovnih odnosa proisteklih iz međjusobno zaključenog Ugovora o kupoprodaji, čime su ispunjeni uslovi predviđeni odredbom čl. 3. st.1. i 3. Zakona o arbitraži, kao i odredbom čl. 12. Pravilnika, da u ovom sporu, ova Arbitraža rešava i pravosnažno odlučuje.

Ugovorom o prodaji br. 192. zaključenim između tužilaca sa jedne strane kao prodavca i tuženog sa druge strane kao kupca od 02. 06. 2008. godine, odredbom čl. 8. predviđeno je da sve nesuglasice ovog ugovora ili u vezi sa njim stranke razmatraju prijateljski a u slučaju spora ugovorne strane prihvataju kompetenciju Spoljnotrgovinske arbitraže pri trgovinskoj komori u Beogradu, koja će doneti konačno rešenje. Obzirom da tuženi nije odgovorio pismeno na tužbu i nije osporio postojanje arbitražnog sporazuma na drugi način, to je Predsedništvo arbitraže u užem sastavu postupajući u smislu odredbe čl. 15. st. 1. Pravilnika razmotrilo spise i **utvrdilo** u svom Zapisniku od 15. 03. 2010 god. da se u ispravama ovog spora nalazi arbitražni sporazum i da je taj sporazum sadržan u članu 8. Prodajnog ugovora br. 192. zaključenog 02. 06. 2008 godine. Sa navedenog se zaključuje da je ova arbitraža nadležna da raspravlja, rešava i odlučuje u ovoj pravnoj stvari a na osnovu jasno i nedvosmisleno izražene volje stranaka u ugovoru.

V Materijalno i procesno pravo

Arbitri su dužni primeniti u konkretnom slučaju materijalno pravo koje su stranke kao takvo odredile da će se primeniti na njihov ugovorni odnos a u skladu sa odredbom čl. 50. Zakona o arbitraži u vezi odredbe čl. 48. st. 1 Pravilnika. Iz Prodajnog ugovora koji su stranke zaključile označen kao br. 192. koji je u spisima predmeta ne proizilazi da su stranke predvidele materijalno pravo koje se ima primeniti u slučaju eventualnog spora po pitanjima koja proizilaze iz ugovora. U takvim slučajevima arbitražno veće postupa u skladu sa odredbom čl. 48. st. 2. Pravilnika, a u vezi odredbe čl. 50. st. 3. Zakona o arbitraži i odrediće pravo, odnosno pravna pravila na koje upućuju kolizione norme čiju primenu smatra najprikladnijom za rešavanja ovog spora. Pri tome Veće naročito vodi računa o uslovima iz ugovora u skladu sa trgovinskim običajima koji se mogu primeniti na konkretan pravni posao. Imajući u vidu prednje Veće je pošlo od tri bitna elementa kao vezivne tačke koje se primenjuju u savremenim kodifikacijama i međunarodnim konvencijama i to: zakon mesta zaključenja ugovora (kao i mesta isporuke) i zakon sedišta prodavca. U preambuli Ugovora je navedeno da je Prodajni ugovor između stranaka zaključen u Novom Sadu 02. 06. 08. godine, a predmetna isporuka takođe je bila u Srbiji. Uz to, sedišta oba prodavca se nalaze u Novom Sadu što se vidi iz njihovih punih naziva, i što se utvrđuje iz pečata. Polazeći od ovog, Veće je zauzelo stav da u konkretnom slučaju na sporni odnos treba primeniti srpsko materijalno pravo.

Utvrđujući koji propisi čine srpsko materijalno pravo, a koje treba primeniti u ovome sporu, Veće je konstatovalo, da bi to, pravo, trebalo biti Konvencija UN o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe (Beč, 11.04.1980 god., u daljem tekstu: Bečka konvencija), koju je Republika Srbija potpisala i ratifikovala. Prema podacima Komisije Ujedinjenih nacija za međunarodno trgovačko pravo (UNCITRAL), koji su dostupni na Internet adresi http://www.unicitral.org/unicitral_texts/sale_goods/1980CISG_status.html, Bečka konvencija je u Republici Srbiji u primeni od 27.03.1992 god., kada ju je ratifikovala bivša SR Jugoslavija, kao pravni sledbenik bivše SFR Jugoslavije, koja je ovu Konvenciju ratifikovala još 27.12.1984 god. Kao što je poznato, Republika Srbija je preko Državne zajednice Srbije i Crne Gore pravni sledbenik bivše SR Jugoslavije. Nakon ratifikacije, ova Konvencija postaje sastavni deo nacionalnog prava Srbije i ima prvenstvo u primeni nad nacionalnim pravom, tj. primenjuje se neposredno. Prema čl. 1. 1 st. 1 tač. a) i b) Bečke Konvencije, ista se primenjuje na ugovore o prodaji robe između strana, koje imaju svoja sedišta na teritorijama različitih država potpisnica konvencije, ili kad kolizione norme odrede pravo države potpisnice, kao merodavno. [...].

Kako je mesto ugovorene arbitraže Beograd, teritorija Republike Srbije, na arbitražu i arbitražni postupak primenjen je Zakon o arbitraži Republike Srbije i to čl. 2 st. 2.

Prema odredbi čl. 8. st. 2. Prodajnog ugovora ugovorne strane su se saglasile da se u slučaju spora primene odredbe Pravilnika Spoljno- trgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu.

VI Tužba i tok postupka

U tužbi primljenoj u Arbitraži dana 16. novembra 2009. godine tužioci su istakli da su kao prodavci sa tuženim kao kupcem zaključili Prodajni ugovor br. 192. Predmet ugovora je kupoprodaja 100.000 kg. hibrida kukuruza [...] po ceno od 3,00 evra po kilogramu pakovanog u setvenim jedinicama u vrećama od po 30.000 zrna odgovarajuće čistoće i vlage. Tuženi je bio u obavezi da robu preuzme u [...] i obezbedi prevozno sredstvo. Tuženi je robu preuzeo u dva navrata. Prvu isporuku od dva kamiona robe vrednosti 120.000 evra i istu platio putem akreditiva. Drugu isporuku od dva kamiona robe : i to u količini od 19.999,28 kg. seme kukuruza [...] partija 12-1283 u vrednosti od 59.997,84 evra, tuženi je preuzeo preko prevoznika [...] iz Turske koga je sam angažovao, i količinu od 20.007,46 kg., seme kukuruza [...] partija 12-1282, kao i količinu od 19.990,80 kg. partija 12-1284 i količinu od 16,66 kg. ukupne vrednosti od 60.022,38 evra preuzeo je preko prevoznika [...] iz Turske koga je sam angažovao. Tužioci su naveli da je roba ispunjavala sve propisane uslova i bila je opremljena svim potrebnim sertifikatima: o sortnosti - certifikat OECD, o klijavosti, čistoći i vlazi – certifikat ORANGE i certifikat da seme nije genetski modifikovano GMO. Za preuzetu robu tuženi je imao obavezu da tužiocima isplati iznos od 120.020,22 evra najkasnije do 31. 12. 2008 godine.

Tuženi nije platio robu iako su tužioci u potpunosti ispunili svoju ugovornu obavezu. U prilog svojih tvrdnji tužioci su dostavili sledeće dokaze: Prodajni ugovor br. 192. na engleskom i srpskom jeziku, potpisan od ugovornih strana 02. 06. 2008. godine, u [...], Jedinstvenu carinsku ispravu podnetu 06.06.2008. godine, u [...], br. 100236678 od strane [...], koja se odnosi na seme kukuruza [...] 20 paleta –pošiljaoca, [...], primalac [...] Turska, Fakturu br. 57/1056 za 19.990,80 kg. partija 12-1282 i 16.66 kg. partija 12-1284, ukupno na iznos od 60.022,38 evra, dokumentaciju prevoznika [...], koga je angažovao tuženi o prijemu robe dana 06.06. 2008 godine, certifikat ORIGINE, certifikat GMO, certifikat Nacionalne laboratorije za ispitivanje semena, Novi Sad, sa pratećom laboratorijskom dokumentacijom, jedinstvena carinska isprava br. 100236678 od 06. 06. 2008. godine, podneta od strane [...], pošiljaoca [...], primalac tuženi, za 2442 vreće semena, kukuruza [...] na 20 paleta, fakturu br. 58/1056 od 06. 06. 2008. godine, za 19.999,28 kg. kukuruza [...] partija 12-1283 na ukupan iznos od 59.997,84 evra, dokumentaciju prevoznika [...] Turska koga je angažovao tuženi, certifikat overen od Privredne komore Srbije od 06. 06. 2008. godine, certifikat i dokumentaciju o laboratorijskoj analizi semena od Nacionalne laboratorije za ispitivanje semena, Novi Sad. Tužbu je za oba tužioca podnela adv. [...] po punomoćju u spisima i zastupala je oba tužioca a kada su joj punomoćja opozvana (opoziv punomoćja od strane prvotužioca sa 24. 06. 2010 godine i drugotužioca sa 28. 06. 2010 godine), oba tužioca je nastavio da zastupa adv. [...] iz Beograda, [...], po punomoćjima u spisima.

Tuženi je uredno primio tužbu na odgovor prevedenu na engleski jezik koja mu je uručena 01. 02.2010 godine. Tuženi nije dostavio odgovor na tužbu, niti je na bilo koji drugi način osporio navode iz tužbe i podnetih dokaze uz tužbu. U ovoj pravnoj stvari arbitražno veće je zakazalo raspravu za 02. 07. 2010. godine, koja je odložena jer nije bilo dokaza da je tuženi uredno pozvan. Zakazano je novo ročište za 14. 09. 2010. godine. Za ovo ročište tuženi je uredno primio poziv prema izveštaju DHL Turska 22.07.2010 god./ u spisima/. Tuženi iako uredno pozvan nije se pojavio na zakazanom

ročištu i svoj izostanak ničim nije opravdao pa je veće primenom odredbe čl. 37. st. 6. Pravilnika održalo raspravu. Na raspravi je punomoćnik tužioca ostao kod svih navoda tužbe i istakao da tužena strana nije izvršila svoju ugovornu obavezu plaćanja predmetne robe - hibridnog kukuruza iako je po Ugovoru to bila dužna da učini do 31. 12. 2008. godine, a što je osnov za podnošenje tužbe. Dodao je da su uz predmetnu tužbu dostavljeni svi relevantni dokazi, odgovarajuće carinske isprave, otpremnice, tovarni listovi, isprave o kvalitetu i računi, što sve ukazuje na to da je predmetna isporuka izvršena u svemu prema ugovoru. Punomoćnik tužioca je dostavio podnesak koji se odnosi na obračun kamate i troškovnik. Predložio je da arbitraža usvoji tužbeni zahtev.

U dokaznom postupku arbitražno veće je izvršilo uvid i pročitalo celokupnu dostavljenu dokumentaciju koju je tužilac dostavio. Punomoćnik tužioca nije imao više predloga za dopunu dokaznog postupka, predložio je da se rasprava zaključi, usvoji tužbeni zahtev čija je osnovanost dokazana tokom dokaznog postupka uz obavezu tuženog da mu naknadi sve troškove postupka i to: plaćenu registracionu taksu, plaćene arbitražne troškove, kao i naknadu za zastupanje od strane advokata i to za sastav tužbe, pristup na raspravu 02. 07. 2010. godine, pristup na raspravu 14. 09. 2010. godine, sve uvećano za 50% s obzirom na to da zastupa dva tužioca, sve u skladu s važećom advokatskom tarifom. Rasprava je zaključena pa je punomoćnik tužilaca obavešten da će Odluka veća biti dostavljana u pismenom otpravku u zakonskom roku. Sekretarijatu arbitraže je naloženo da odsutnom tuženom dostavo otpravak odluke i prepis Zapisnika sa rasprave od 14. 09. 2010 god.

VII Sporna pitanja i ocena dokaza

U ovoj pravnoj stvari prvo pitanje koje je Veće moralo razmotriti bilo je pitanje pravnog osnova na kome tužilac zasniva tužbeni zahtev. U Prodajnom ugovoru br. 192 od 06. 06. 2008. godine, koji je zaključen u Novom Sadu jasno su precizirane obaveze stranaka i to: prodavci da isporuče robu – hibridni kukuruz [...] 100.000 kg kalibriranog i tretiranog semena po profakturi odgovarajuće čistoće, klijavosti, vlage, snabdeveno sertifikatima OECD i ISTA kao i fitosanitarnim, pakovano u papirne vreće po 20 za svaki kamion, sa plavim oznakama OECD na svakoj vreći prikačenim i neoštećenim. Dokumentacija treba da bude poslata sa robom za svaki kamion i to: faktura, ISTA orange sertifikat, paking lista sertifikat, sertifikat original, i fitosanitarni sertifikat a za plaćanja se dokumenta šalju poštom na engleskom jeziku.

Tužilac je svoj deo ugovornih obaveza izvršio odmah što je dokumentovao pismenim dokazima u spisima.

Tuženi je po Ugovoru bio dužan da plati robu i to za 40.000 kg. iznos od 120.000,00 evra putem akreditiva 180 dana nakon otpreme, a za 60.000 kg. iznos od 180.000,00 evra da 31. 12. 2008. godine. Činjenica je da je tuženi robu preuzeo u dve isporuke i to prvi put je preuzeo dva kamiona u vrednosti od 120.000,00 evra, što je i platio putem akreditiva, a drugi put dva kamiona i to količinu od 19. 999,28 kg. semena kukuruza [...] partija 12-1283 u vrednosti 59.997,84 evra i količinu od 20.007,46 kg. seme kukuruza [...], partija 12-1282, u količini 19.990,80 kg. i partija 12-1284 u količini 16,66 kg. ukupne vrednosti 60.022,38 evra, s tim što je sam tuženi angažovao prevoznika iz Turske- [...].

Preuzetu robu tuženi je trebao po ugovoru da plati do 31. 12. 2008. godine. Tuženi nije postupio po Ugovoru i preuzetu robu nije platio u ukupnoj vrednosti od 120.020,22 evra. Dug je dospeo 31. 12. 2008 godine. Arbitražno veće je izvelo sve pismene dokaze i ocenom istih zaključilo da je tužbeni zahtev tužioca u celosti osnovan. Tuženi nije ispunio ugovornu obavezu i nije platio ugovorenu cenu za isporučenu robu. Osnov spora je dokazan a visina tužbenog zahteva je precizno izražena prema ugovorenoj ceni za količinu robe, pri čemu ni osnov ni visina, nisu osporeni. Prilikom odlučivanja Veće je imalo u vidu sve dostavljene dokaze pa je primenom odredbe čl. 32. st. 4. Zakona o arbitraži i čl.39. st. 2. Pravilnika zaključilo da je tužbeni zahtev po pitanju glavnog duga osnovan, zbog čega ga ja kao takvog i usvojilo.

VIII Pravo na kamatu

Iz Ugovora i ostale priložene pismene dokumentacije proizilazi da je zadnji rok za plaćanje duga bio 31. 12. 2008 godine. Obzirom da tuženi nije izmirio svoju obavezu to je tužilac zahtevao kamatu po stopi koju određuje Centralna evropska banka na depozite po vidjenju na evro u tužbi, a u svom podnesku koji je dostavio na raspravi dana 14. 09. 2010. godine, dostavio je kamatni obračun Banke [...] gde je navedeno da je razmena informacija putem imejla bez garancije. Veće je cenilo tužbeni zahtev za kamatu i podnesak tužioca, pa je ocenilo da je osnovan zahtev koji se odnosi **na kamatu po stopi koju određuje Centralna evropska banka na evro na depozite po vidjenju, počev od 1. 01. 2009. godine, do konačne isplate.** Dostavljeni obračun punomoćnika tužilaca iz podneska predatog Veću na poslednjem ročištu je informacija bez garancija, kako u njoj i stoji napomena, pa ga Veće smatra i ocenjuje kao neprihvatljiv dokaz. Veće je prilikom konačnog odlučivanja po ovom pitanju imalo u vidu: da se radi o ugovorenom plaćanju u Evrima, da je dugogodišnja praksa ove Arbitraže da se dosudjuje kamata u valuti u kojoj je ugovoreno plaćanje glavnog duga (što je u konkretnom slučaju Evro), sve u slučaju kada stranke nisu ugovorile vrstu i visinu iste. Na osnovu svega izloženog, Veće je na osnovu čl. 32. st. 4. Zakona o arbitraži i članova 39. st. 2. i 48. st. 3. Pravilnika, u pogledu kamate, rešilo kao u dispozitivu, takodje, pod tač. I ove Odluke.

IX Troškovi postupka

Zahtev tužilaca je u celosti ocenjen kao osnovan, pa su oni uspeli u celosti u sporu. Tužioci su tražili troškove spora i to opredeljeno po troškovniku za plaćene registracione troškove, plaćene arbitražne troškove kao i naknadu za rad advokata. Iz podnete kopije naloga za prenos sredstava [...], od 24. 11. 2009. godine, utvrđeno je da je [...] na ime registracionih troškova uplatio iznos od 18.849,00 dinara. Iz podnete kopije naloga za prenos sredstava [...], od 15. 12. 2009. godine, utvrđeno je da je na ime arbitražnih troškova [...] uplatio iznos od 764.964,00 din.

Veće je ocenilo da su troškovi koji su opredeljeni u troškovniku za registracione troškove i arbitražne troškove opredeljeni u iznosima koliko su tužioci platili po navedenim osnovima.

U ovom sporu tužioce je zastupao advokat koji je za svoj rad tražio naknadu i to za sastav tužbe: iznos od 40.187,00 dinara; za pristup na ročište dana 02. 07. 2010. godine, iznos od 22.031,25 dinara i za zastupanje na raspravi dana 14. 09. 2010. godine, iznos od 44.062,50 dinara. Iznose je opredelio prema Advokatskoj tarifi uvećane za 50% zbog zastupanja više stranaka. Veće je ocenilo da su troškovi naknade za rad advokata opredeljeni po važećoj Advokatskoj tarifi imajući u vidu zastupanja više stranaka i vrednost spora.

Ukupna suma osnovanih troškova spora sa registracionim troškovima i troškovima arbitraže, kao i sa advokatskom naknadom, iznosi 890.093,75 dinara, koliko je i dosudjeno u dispozitivu ove odluke .

X Konačnost ove odluke

Na osnovu čl. 56. st. 1. Pravilnika, a u vezi čl. 64. Zakona o arbitraži, ova odluka je konačna i ima snagu pravosnažne presude redovnog srpskog suda. Protiv ove odluke nema mesta žalbi.

U Beogradu 14. 09. 2010. godine.

Zapisničar
[...]

Predsednik veća
[...]

ARBITRI

1. [...]
2. [...]